

Het bezoek bij een kranke.

<https://hdl.handle.net/1874/355394>

gec

Waarde Vriendin!

Volgens uwe begeerte ontvangt gij hier het verhaal van de gemoedsgesteldheid, in welke ik vrouw L. P. vond bij mijn eerste bezoek, benevens de gesprekken en voorlezingen, welke, door Gods genade, de middelen waren om hare vreeze voor den dood en het gericht te overwinnen, en haar [de verzekering te geven van de vergiffenis harer zonden. Hare eigene uitdrukkingen, of hetgeen tot haar gesproken wierd, woordelijk weder te geven durf ik niet verzekeren, maar gij kunt gerust zijn dat alles de strikste waarheid behelst. Zij is in de ruste, maar na haren dood moge zij spreken tot sommige harten, die nog, „zonder hope en zonder God in de wereld leven.”

Voor eenige maanden te . . . zijnde, ontmoette ik eene bekende, wier mildadigheid haar veel in aanraking bragt met armen. Zij was toen op weg om eenige verkwikking te brengen

aan eene vrouw, die zeer ziek en neerslagtig was. Zij hoopte, dat een weinig versterkend voedsel en wat wijn haar zou verkwikken en opbeuren. Tweemaal, vervolgde zij, sprak ik met haar en trachtte haar te troosten, maar alles te vergeefs; op mijne vraag, wat haar zoo troosteloos maakte," hoorde ik, dat het de vreeze voor sterven was, daar zij gevoelde, dat hare ziel eeuwig ongelukkig zou zijn. Medelijken toonende met deze arme lijderes, haalde mijne vriendin mij over haar naar het huis der kranke te begeleiden. Het is door Gods Voorzienigheid, zeide zij, dat ik u juist op dezen weg ontmoet; want ik gevoel mij zelve geheel onbekwaam tot haar te spreken, en onze zoo trouwe Leeraar verliet ons voor een paar weken ter herstelling zijner gezondheid. U, zal zij vast gaarne hooren, daar gij van *Ierland* komt, haar Vader was een Ier. Ik besloot aan dit verzoek te voldoen; en bad tot God, dat Hij mij wilde bestieren in het spreken tot die arme vrouw, opdat ik het op zulk eene wijze mogt doen, dat ik haar ja troostte, maar toch niet misleidde, zoo dat mijn bezoek haar aange-naam wierd, niet, om dat ik tot dat land behoorde dat zij lief had, maar om dat ik haar den weg wees naar dat betere vaderland, daar

de dood niet meer zijn zal, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite, want de eerste dingen zijn weggegaan (1). Wij kwamen door een smal keukentje, en een niet minder smalle trap op de kamer der zieke vrouw, die te bed lag, en moeilijk adem haalde. Zij scheen ongeveer 35 jaren oud te zijn, hare handen waren zeer mager, en haar aangezicht doodelijk bleek; maar haar blik drukte meer angst en ontroering uit dan wel ziekte, hetgeen aan haar uiterlijk den schijn gaf van ontevredenheid, hoewel zij anders iets innemends had.

Eenige vragen na hare gezondheid gedaan hebbende, zeide mijne vriendin: „Hier breng ik u eene Iersche Dame, daar ik heden niet langer bij u blijven kan; zoo gij nog meer geld wenscht, zend maar aan mijn huis, en nu bid ik u, beur u wat op, en geef aan geene zwaar- moedigheid toe.”

„Zijt gij uit Ierland Mevrouw,” vroeg L. P. toen wij alleen waren. „Ik bevestigde haar dit, en voegde er bij, dat ik tot haar kwam, hoorende dat hare familie ook van daar was.” „Het is zeer vriendelijk van u, vervolgde zij, zoo iemand als ik ben te willen bezoeken. Ik gevoel genegenheid voor de Ieren, om mijn' lieven

(1) *Openb.* XXI: 4.

Vader: hij is dood Mevrouw! en ik zal hem nimmer wederzien! dit zeggende barstte zij in tranen uit." » Het is eene groote droefheid hen te verliezen, die van onze jeugd voor ons zorgden en ons lief hadden, en ieder welgestemd kinderhart betreurt den dood van zulke naauwe betrekkingen bitterlijk; maar wij moeten ons herinneren, dat ieder, die den Heer Jezus in onverderfelijkheid lief had, en van deze aarde scheidt, uit den doode zal herrijzen, en vereenigd worden met die geliefden, die gelijk zij, de vergeving en vrede gezocht hebben in het uitdelgende bloed van den Zaligmaker. Ik wensche dat beide, gij en uw Vader, onder dat getal behoort, en indien dit zoo is, dan moogt gij gelooven dat hij niet is verloren maar voorgegaan." » Gij zijt zeer goed Mevrouw, hernam zij, maar het maakt mij altoos onrustig van God of den Zaligmaker te hooren, daarom tracht ik zulke gedachten uit mijn hoofd te zetten; maar elders vinde ik ook geen rust. » Het bedroeft mij u dus te hooren spreken, want, het zij uwe onrust ontspruit uit beproevingen in dit leven, uit vreeze voor straffen in een volgend, er is geen vertroosting, dan in het oprecht kinderlijk geloof in den Heere Jezus."

» Beproevingen in deze wereld!" herhaalde

zij met nadruk: »neen Mevrouw! de hoest, en de pijn in de zijde en het hoofd, zijn zeer dragelijk, en de nachten slapeloos doortebrengen zou mij aangenaam kunnen worden, indien ik slechts kon vergeten, waar ik heen ga; maar ik verdien het, en kan het maar niet vergeten.”

» Volgens uw zeggen, vreeze ik dat gij geen vertrouwen op de belofte des Zaligmakers hebt: *Komt herwaarts tot mij alle die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven* (1). Gij schijnt juist eene van die welke Hij genadig tot zich roept in deze woorden; en ik mag er bij voegen: er is nog eene andere belofte over hetzelfde onderwerp. *Al, wie tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen* (2). » O ja,” antwoordde zij, » ik hoorde deze beloften meermalen; mijn lieve Vader ging de eeuwigheid daarop in, en sloot zijn oogen op deze wereld, zeggende: » geenszins uitwerpen!” maar hoe verschilt dit met mij; hij verdiende naar den hemel te gaan, hij beminde God, en had tot God, en menigmaal raadde hij mij dit ook aan, maar ik dacht, het was tijds genoeg, als men oud werd; zoo lette ik niet op mijne wegen.” En nu het te laat is, zie ik mijn misslag eerst in. » De uitdrukking van hare gelaatstrekken, gedurende dit

(1) *Matth. XI: 28.*

(2) *Joan. VI: 37.*

gesprek, drukten bijna even zoo veel uit, als hare woorden; en ik gevoelde mij gedrongen uitteroepen: » Dat de Heere u vertrooste! »

» O neen, zeide zij, voor mij is er geen troost bij God! » daarop zweeg zij en vervolgde dan op een indrukmakende toon: » Gij weet niet, tot wie gij spreekt Mevrouw! indien gij mij leerdet kennen, zoo gij slechts een gedeelte van mijne goddeloosheid wist, zoudt gij mij niet naderen, of mij aanmoedigen om mijn vertrouwen op den Heere te stellen. »

« Inderdaad, hernam ik, is mij uw vorig leven geheel onbekend, en het bedroefd mij te hooren, dat gij u zoo veel te verwijten hebt, maar de Heere, die toch zelve weet, hoe ver zijne barmhartigheid zich uitstrekt, heeft verklaart, » *de goddelooze verlate zijn weg, en de ongerechtige man zijne gedachten, en hij bekeere zich tot den Heere, zoo zal Hij zich zijns ontfermen en tot onzen God want hij vergeeft menigvuldig.* » (1) « Dit behoort u aan te moedigen om u tot den Heere te wenden, in plaats van u nog langer af te keeren. Het is Hem ernst. Daarom geloof zijn woord, en bid, dat Hij u alle uwe overtredingen vergeve om de verdiensten van onzen Heer Jezus Christus. »

» O! ik wenschte dat ik dat kon, en mogt

(1) *Yes. LV: 7.*

doen, maar neen, het is te laat! Ik kan mijn *weg* en *gedachten* niet verlaten, zij zijn het, die mij verlaten! Het is nu geen deugd voor mij sommige zonden natelaten, nu ik ze niet meer doen kan, zoo als, met verachting op anderen neer te zien, want elk is nog beter dan ik, mijn hart niet te hechten aan nieuwe kleederen of aan vermaken, nu ik bij gebrek van gezondheid er geen genot van hebben kan, ik word er toe genoodzaakt, wat waarde kan dit bij God hebben. * Denkt gij waarlijk, zeide ik, dat gij uwe zonden zoo lief hebt, dat, wanneer gij hersteldet, gij u met vreugde aan dezelve weêr zoudt overgeven.

* Misschien zoude ik wel, hernam zij, want ik had genoeg roepstemmen te voren, maar het hielp niets. Ik verloor een lief kind van 9 jaren; op den dag, dat zij begraven wierd, was ik als wezenloos, sloot mij op in den stal, en bad tot God, Hem belovende, dat ik zijne geboden zou bewaren, in de kerk zou gaan en aan het Avondmaal, zoo Hij mij al mijne zonden wilde vergeven en mij mijne andere kinderen laten behouden. Een kleine poos bedwong ik mijnen hoogmoed, en mijne zucht tot vermaak; maar ras verveelde het mij zoo mij zelf te kruisigen, en, meenende dat ik al bijzonder braaf

was, verviel ik van kwaad tot erger. O! Ik kan aan niemand zeggen, hoe slecht ik werd," hierbij verborg zij haar aangezicht in de lakens.

» Ik wil u niet vragen, wat op uw geweten ligt, noch ook weten, wat u zoo zwaar drukt; het eenige, het eenige, dat ik u wilde verzeke- ren is: » dat het bloed van Jezus Christus rei- nigt van alle zonden," en dat, welke groote schuld u ter neder drukt, er niets is, dat zijn dierbaar bloed niet kan uitwischen: « *Al waren we zonden als scharlaken, zij zullen wit worden, als sneeuw; al waren zij rood als kar- mozijn, zij zullen worden als witte wol.*" (1)

» O ja," antwoorde zij, » wanneer ik het ver- diende, zoo ik mijne beloften had gehouden, en mijn plicht gedaan, dan zou Hij mij het vroe- gere hebben kunnen vergeven, en ik had den troost gehad, dat Hij niets tegen mij had; maar nu verwacht ik niets als dood en verdoemenis, dat ik ook zal inoogsten."

» Het is volkomen waar, dat de bezolding der zonde de dood is, en dus ook, wat gij verdient, en wat ik verdien, en dat ieder nakomeling van Adam inoogsten zou. Maar God heeft een mid- del ter vergiffenis voor ieder, die het zoekt in den naam van Jezus Christus: *De genadegifte Gods*

(1) *Jes. I: 18.*

is het eeuwige leven door Jezus Christus onzen Heer (1). In haar voorkomen zag ik, dat haar gemoed niet opgebeurd werd, en de Bijbel opnemende las ik van het 3de Hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes; van het 14de tot het 18de vers, en toen bevreesd zijnde haar te zeer te zullen vermoeijen, leide ik eene vrouw bij die plaats, en verzocht haar dezelve meermalen over te lezen, daarop nederknielende bad ik hard op, dat de Heere toch om zijns Zoons wille haar zijnen H. Geest schenken wilde, en haar in staat stellen te gelooven dat Hij zonden om niet vergeeft, dat Christus » niet is gekomen te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekeering, » dat » Hij, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen gestorven was, opdat Hij zondaars tot God zou brengen; » en dat *Hij volkomen kan zalig maken degene die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft om voor hun te bidden* (2). Door de kenken gaande bij mijn vertrek, zag ik eene jonge vrouw daar bezig, en vroeg haar of zij eene bloedverwante van L. P. was. Ik ben haar mans zuster, was het antwoord. Hoe lang was zij ziek? » Gedurende de wintermaanden was zij altoos zwak, en klaagde soms over pijn in de zijde;

(1) Rom. VI: 23. (2) Hebr. VII: 21.

maar de laatste tijd was zij veel erger, beide naar ligchaam en ziel; * zij schijnt zeer ongelukkig: * Indedaad Mevrouw! naar de wijze, waarop zij van zich zelf spreekt, zou men meenen, dat zij een zeer slecht mensch was geweest, maar niemand anders zou haar gedrag zoo beschrijven; zij is vriendelijk en voorkomend voor allen die haar omringen, en is altoos gerced eene arme geburin bij te staan, waar het maar in haar vermogen is. Nooit ontdekte ik eene fout in haar, als alleen, dat zij wat hoogmoedig was, en dan de kinderen uit de school en de kerk hield, wanneer zij niet in staat was hen netjes op te kleeden. Onze predikant veroordeelde het als hoogmoed, en raade haar het te overwinnen.' * Dat is ook wel waar hernam ik, want wie zich door hoogmoed laat beheerschen, zal zekerlijk vernederd worden; ik hoop echter, dat vrouw p. niet slechts het kwaad van hare zonden zien zal, maar ook vergeving zoeken en vinden.

Dus liep mijn eerste bezoek bij L. P. af; te huis komende, was ik ternedergeslagen, en nadenkende over den droevigen toestand harer hopeloosheid, zoo aan de rand van de eeuwigheid, gevoelde ik tevens voor mij zelf vernieuwde dankstof, dat ik, zonder de ver-

schrikkingen der wanhoop, genadig geleid was, om het anker mijner hope voor mijne zondige ziel te werpen, op de genadige belofte van vergeving in Jezus Christus. O! hoe zou ik wenschen, dat zij, die dit heil nog niet kennen, die nog zonder God voortleven, getuigen waren van de toestand dezer vrouw, opdat zij mogten geleid worden door den H. Geest, hoe onbeleden en dus niet vergeven zonden ons tot wanhoop leiden, en zoo leerden vlugten tot Christus, als de eenige schuilplaats voor den toekomenden toorn.

Na een paar dagen bezocht ik haar weder, zij scheen verheugd mij te zien. Ik vertelde haar hoe veel ik om haar gedacht had, sedert mijn laatste bezoek, en hoe ik het als eene bijzondere gunst van God wenschte, haar ligchamelijk, of geestelijk lijden te verzachten. » Wij zijn arme, zwakke en zondige schepselen, en wie weet, hoe ras ik ook behoefte hebbe aan een vriend, die mij verzorgt op mijn ziekbed; buiten dien hetzij armen of rijken, er is slechts één vriend die ons kan helpen op wien wij kunnen vertrouwen. Koning David gevoelde de waarheid hier van, als hij zegt: » *Al ging ik ook in een dal der schaduwe des doods, ik zou geen kwaad vreezen, want gij zijt met mij* (1). Ik hoop dat

(1) *Psalm XXIII.*

de Heer u ook zal doen ruste vinden in deze woorden, voor dat gij deze wereld van zonden en droefheid verlaat. » O Mevrouw, » hiernam zij, » zoo ik dit kon zeggen, zoo zou ik gewillig zijn alles te dragen, wat Hem mogt behagen mij op te leggen tot straf mijner zonden. »
 » Waarlijk ik geloof u, vrouw; en indien ons lijden hier onze zonden kon uitdelgen, zou het eene verstandige keuze zijn het nu, en niet in de eeuwigheid te dragen; maar wij zondigden tegen een eeuwig God, en geene verzoening dan alleen die aangebragt is door God onzen Zaligmaker, kan ons redden van eeuwige straf. »

» Het is waar, maar al te waar, » riep zij uit, » ik mag niet verwachten vrij te komen door dit lijden, er is erger voor mij te wachten, dan al dit tegenwoordige; maar daar er geen raad is, kan het mij geen goed doen er over te denken, kon ik het mij maar uit het hoofd zetten. »

» Het grieft mij u nog zoo ongelukkig te zien, hebt gij vergeten, wat ik u uit den Bijbel verhaalde. » Neen Mevrouw, ik herinner mij zeer goed, maar het is niet voor mij, want ik ken mij zelf en niemand kan mij beoordeelen, » en op nieuw herhaalde zij met een wanhopige stem: » Gij kent mij niet. » » Ik weet zeker niet waar-

op gij doelt, en het zou mij spijten, u over eenige zonden ligt te doen denken, maar meent gij, dat er nooit zoo groot een zondaar als gij zijt, vergeving ontving en zalig werd?" » Ik ben verzekerd, dat er nimmer een grooter zondaar op aarde was; want wat is meer dan overal zonden, niets dan zonden!" » Ik veronderstel dan, dat gij elke ondeugd, daar gij toe geneigd waart, bedreven hebt," » Niemand kon slechter zijn." Gij waart ontrouw aan uwen echtgenoot?" » O neen Mevrouw! God beware mij!" » Gij waart een Godslasteraar?" » Neen, want ik had altijd afschrik voor die zonde." » Nu dan trachtet gij anderen afvallig te maken en vervolgdet hun, omdat zij den Heer Jezus wenschten te dienen?" » O neen, het is erg genoeg zichzelf te verderven, zonder nog anderen te verleiden." » Denkt gij dat gij dit doende u meer bezondigd zoudt hebben?"

» Ja, want dan ware ik den duivel gelijk." » En toch, is er een man in den hemel, die zich daaraan schuldig maakte, en zoo God genadig genoeg was zijne zonden te vergeven, denkt gij dan, dat zijn arm verkort is, zoo dat Hij u niet bereiken kan?" » Maar hoe weet gij, dat Hij vergiffenis ontving? Wie meld ons, welk deel God hem na den dood gaf?" De

Heere zelve meldt ons deze wonderbare gebeurtenis, ik zal het u voorlezen (1). Hier spreekt Paulus van zich zelf, en wat hij vroeger deed tegen de geloovigen aan Christus: Ik was te voren, enz. enz. . . . . » O Mevrouw, herlees dit nog eens! Ik deed het nog drie of viermalen, tot een voorbeeld dergenen die in Hem gelooven zullen ten eeuwigen leven.”

» Let op deze woorden, bid ik u, de Bijbel zegt ons Hij bewijst genade aan een' Godslasteraar en een vervolger, op dat andere zondaars een voorbeeld mogten hebben, en nimmer behoeven te twijfelen, of hij zou ook hier genade bewijzen, wanneer zij tot Hem kwamen. Toen ik op zag, waren de oogen der vrouw gesloten; eenige oogenblikken bewoog zij zich niet, maar toen liepen de tranen haar langs de wangen.

Zich hervattende riep zij uit: » God zegene u Mevrouw, dat is de eerste aangename gedachte die ik immer uit den Bijbel had. O, is het mogelijk, dat Hij een Godslasteraar vergaf, en dat is geschreven voor zulk een verworping als ik ben? O, genadige Zaligmaker, vergeef mij naar dit voorbeeld en neem mij dan tot u. Maar lieve Mevrouw, zijt gij zeker dat dit waar is? » Ik was zoo getroffen, dat ik naauwelijks

(1) 1 Tim. 1: 13—16.

antwoorden kon. Er is dezelfde zekerheid om te gelooven, dat Paulus is vergeven, als er is om te gelooven dat hij een vervolger was, en dat de geest van God het zoo bestuurde dat dit geboekt wierd, (beide de zonden en de vergeving), wetende, dat menig zondaar, gelijk hij, behoefte zoude hebben dit te weten, voor zij konden gelooven dat er ook voor hunne ziele hope was. Vervolgens nam ik het 9de kapittel van de Handelingen, en las van het begin tot het 22ste vers. Gij ziet hoe spoedig Christus een wreed vervolger van zijn Evangelie kan veranderen in een ijverig en krachtig prediker, en het hart van een' hoogmoedigen Phariseër herscheppen, om dien dierbaren naam aan te roepen, dien hij vroeger anderen wilde noodzaken te lasteren. Wie, die Saulus had zien vertrekken, als vervolger naar *Damascus*, had zich kunnen voorstellen, dat hij bij zijue aankomst aldaar, Apostel zou worden; of dat hij, die slechts gelegenheid zocht de geloovigen in den Heer Jezus te vervolgen, binnen weinige uren met een gehoorzaam hart zou uitroepen: „Heer! wat wilt gij dat ik doen zal!”

• Dat is waarlijk wonderbaar Mevrouw, en er is geen twijfel, of Paulus was bekeerd, maar dat was een wonder, en hij deed naderhand zoo

veel voor God, dat hij recht had op genade, maar voor mij, » wat kan ik doen? » Paulus toebrenging was wonderbaar, zonder twijfel, en wij moeten niet verwachten zulke uitwendige teekenen in de bekeering van zondaren nu nog te zien. Paulus is een voorbeeld, niet van de wijze hoe het Christus behaagt, zulk eene verandering te weeg te brengen, maar in zijne teregtbrenging zelve door de genade, in den vollen loop van zijne zonde en verkeerdheid, waardoor hij gebragt wierd, uit de duisternis tot zijn wonderbaar licht." Saulus had niets dan haat en vijandschap tegen Christus in zijn hart, toen de Heer hem tegen hield met het doordringend zeggen: » Saul, Saul, wat vervolgt gij mij! » Hij had niets in zich, waarom Christus hem genadig zou zijn, behalve het medelijdende hart van den Zaligmaker, en toen hij geroepen wierd aan anderen de redenen van hunne geestelijke zegeningen te ontdekken, gaf hij hun het onderwijs, dat hij bij ondervinding kende. » *Hij heeft ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar na zijne barmhartigheid* (1). Wees verzekerd, God wil niet den dood eens zondaars, maar gij wordt geroepen op dit oogenblik zoo

(1) *Tit. III: 5.*

als gij zijt, naar het voorbeeld van Saulus, vast te houden aan de belofte ter uwer vertroosting, dat Hij u geenszins wil uitwerpen.

Kalme rust teekende nu het gelaat der vrouw, zij scheen getroffen en buiten staat om te spreken, na eenige minuten zeide zij: » Lieve Mevrouw, denkt gij waarlijk, dat ik mij mag vermeten om te hoopen? O, bedrieg mij niet, tracht mij niet te troosten, met te zeggen, dat God aan anderen genadig is, ten zij gij zeker zijt, dat Hij ook mij genade wil bewijzen, Liever weet ik het ergste en verwacht dat, dan mij zelve in de hel te vinden, daar ik waande naar den hemel te gaan.» » God beware mij, dat ik u zou bedriegen, mijn eenige wensch is, dat gij zoudt hooren en gelooven, wat God zelf u zegt. Hij gebied onze hope te bouwen op Jezus Christus. Luister naar die woorden: Alzoo zegt de Heere, *ziet ik legge een grondsteen in Zion (1), een beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is: wie gelooft, die zal niet haasten*, en Hij zegt, *wie die hoeksteen is (2). Want niemend kan een ander fundament leggen dan hetgene gelegd is, hetwelk is Jezus Christus*, meent gij nu, dat God u zou zeggen, dat Hij zelve het fonda-

(1) *Jes.* XXVIII: 16. (2) *1 Cor.* III: 11

ment gelegd had, hetwelk Hij noemt, beproefd, kostelijk en vast, en dus uw vertrouwen zou wekken om u teleur te stellen?"

• Wilt gij mij daar mede zeggen, Mevrouw, dat ik mij mag verlaten op de enkele belofte, zonder eenige aanbeveling, en dus vragen, om door Hem behouden te worden, daar ik mij zelf niet behouden kan?" • Zeker, zoo is de meening, en de Zaligmaker drukte dit ook zoo uit bij die heerlijke gelijkenis van de twee schuldenaars, de een, die grooter schuld had, de ander kleiner, toen zij niets hadden om te betalen, schold Hij hun beide kwijt." O, Mevrouw, uit die gelijkenis verhaalde mijn Vader altoos; menigmaal hoorde ik hem tot zich zelf zeggen, toen hij uitgestrekt op het ziekbed lag, na die val, waarvan hij nooit weer herstelde, • niets, om de betalen." Weinig dacht ik na over de beteekenis dezer woorden; lieve Vader! dacht gij, zulk eene vergiffenis te behoeven, als ik; gij, die geheel uw leven den Heere gewijd had?" • Ieder die zich recht kent zal weten, dat hij van God niets dan straf verdiend heeft, maar volgens uw zeggen ben ik verzekerd, dat uw Vader geloofde in de vrijmagtige vergeving, door Christus aangeboden. Mogt Hij u ook in staat stellen, hetzelfde te doen en mogt gij u in de

eenwigheid verheugen, en u vereenigen in het gezang der verlostcn (1). *Hem die ons heeft lief gehad en ons van onze zonden gewasschen heeft in zijn bloed.*

Hierop knielde ik neder, en smeekte den Heere, die de gebeden hoort en verhoort, om zijnen Geest te zenden in het hart dezer bedroefde vrouw, opdat zij door zijn invloed mogt getrokken worden tot den Zaligmaker, en dat de geest der genade en der gebeden over haar uitgestort wierd, zoodat zij met alle hare nooden en behoefte kwam tot de voetbank zijner ontferming. Toen ik oprees waren de oogen van vrouw r. opwaards geslagen, met de uitdrukking van diep gevoel. In angstige verwachting stond ik eenige oogenblikken bij haar, zoo als zij zullen gevoelen, die de waarde van vergeving kennen; maar wie kan naar waarde schatten, het gewigtige tijdstip, wanneer eene ziel voor het eerst den toegang tot den troon van God zoekt in den naam van den Heer Jezus. Toen haar gebed geëindigd was, verliet ik haar, haar kleur getuigde dat zij zeer vermoeid was, na haar nog 1 Tim. 1 te hebben opgezocht, om te lezen en te herdenken tot mijne wederkomst.

• Duizenmaal dank Mevrouw, was haar afscheid,

(1) *Openb. 1: 5.*

God zondt u tot mij, om mij te verzekeren, dat mijne ziel zalig kon worden. » O! dat Hij mij ook in staat stelle het te gelooven. En lieve Mevrouw, kom toch spoedig terug, om tot mij van den Heiland te spreken. Bij mijn volgend bezoek vond ik haar merkelyk zwakker, niettegenstaande dit rigte zij zich op, mij ziende, o zeide zij, ik verlangde al naar u. » Dit is mij een goed teeken, dat gij troost gevonden hebt in de waarheden, die ik ter uwer overdenking u aanstipte.' » Ja Mevrouw, dank zij Gods goedheid, een zwaar gewigt is mij van het hart genomen, dat mij geheel ter neer drukte. Die gelukkige uren, die ik doorbragt sinds uw vertrek! De Heere is zeer barmhartig, en geeft mij vrijmoedigheid mijne zonden zonder vreeze Hem te belijden. Hij weet ze nu allen, en nu ben ik zeker, Hij wil mij vergeven, naar het voorbeeld, dat Hij van zijne genade gaf aan Saulus van Tarsen.' » Het verbeugde mij u dus te hooren, want alleen de geest van God kan den zondaar brengen tot die zekerheid. Had gij deze vrede, sedert ik u verliet.' » Neen Mevrouw, al mijne vrees kwam de eerste nacht terug, ik had een spaansche vlieg en kon dus niet leggen. Toen het in huis stil was, begon ik na te denken over alles, wat gij mij gezegd had en ik trachtte te

bidden. Maar o, dat inzien in mijne schuld! het was mij, als beledigde ik den Heiland door op Hem te zien, en in dezen angst sloeg ik mijn Testament op, om te lezen wat gij aangeteekend had, en op eenmaal, hoe weet ik niet, viel mijn oog op eene andere plaats, de woorden drongen tot in mijn hart even als ware het Gods stem; ik leide een teeken bij die plaats wanneer ik weer tot moedeloosheid mogt vervallen, hier is het. *Want Christus als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddeloozen gestorven (1). Want nauwelijks zal iemand voor eenen rechtvaardigen sterven; want voor eenen goeden zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven, maar God bevestigt zijne liefde tegen ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.* Dat is, wat ik behoefde, een Verlosser, die goddeloozen zaligt en sterft voor zondaars. Goddelooze en zondaar, dit zijn mijne namen, en nu weet ik, Hij wil mij zaligen, want ik herinner mij en geloof de belofte, daar ook mijn Vader zoo veel van hield: *hij, die tot mij komt zal Ik geenszins uitwerpen.*

Na nog eenige gesprekken met vrouw r. sloeg ik den 130sten Psalm op, den geheelen Psalm

(1) Rom. V: 8.

doorgelezen hebbende, herhaalde ik het 4de vers, *maar bij u is vergeving, opdat gij gevreesd wordt*: • Hier hooren wij wat gevolg de verzekering van Gods vergeffenis op onze harten moet hebben. Het is die, van Hem te vreezen, niet met een slaafsche vrees die ons voor Hem zou doen vlugten, maar met die kinderlijke vreeze om Hem als onzen Vader niet te bedroeven.

Nu zijn er sommigen, die meenen, dat het prediken van vergeffenis aan zondaars, hen slechts zal aanmoedigen voort te gaan in hunne goddeloosheid. Denkt gij, dat de tekst, die u zulk eene rust gaf, die uitwerking ook ook bij u zal hebben? • Ik mag niet veel van mijzelve spreken Mevrouw! want ik ben beide, zwak en verdorven; maar dit weet ik, dat indien ik dit afleide uit 's Heilands lijden en genade, ik waardig zou zijn nog erger straf te ondergaan, dan ik immer vreesde, want dat zou het schandelijkste misbruik zijn. Van dit tijdstip, mag men in waarheid zeggen, ondervond L. P. eene vreugde en vrede door het geloof en maakte verwonderlijke vorderingen in het regt verstaan des Bijbels, Eens herinnerde ik haar, hoe zij gezegd had, dat Paulus van wege de diensten, die hij na zijn bekeering aan Christus gedaan had, regt had genade te verwachten.

» Ik zeide dat in onwetenheid lieve Mevrouw, ik wist toen nog niets van vergeving voor zondaars, wanneer zij eerst hunne toevlugt nemen tot het kruis van Christus, ook dacht ik, dat de dienst van God slavernij was. Maar daar is een tekst Eph. III: 8, waar Paulus nog leert, dat hij het een voorrecht rekent, verwaardigd te worden het Evangelie te mogen prediken. « *Mij de allerminste van alle de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de Heidenen, door het Evangelie te verkondigen, den onnaspeurlijken rijkdom van Christus.* »

Bij mijne menigvuldige bezoeken bij deze nu zoo gelukkige vrouw, gevoelde ik mij verootmoedigd, de vastheid van haar geloof en liefde opmerkende, en hoe veel vreugde en vrede zij mogt genieten die ik vaak mis. Eenmaal vond ik haar met gezwollen oogen rood van het weenen, en drukte mijne vreeze uit, dat hare blijdschap in den Zaligmaker verzwakt was. » Neen, lieve Mevrouw, Hij schenkt mij de genade aan Hem vast te houden onder alle mijne nooden, en ik vertrouw zelfs in den dood, dat de satan mij niet zal kunnen treffen. » Mag ik u dan vragen wat u bedroefde? » De herinnering van mijnen hoogmoed en deszelfs nadeelige

gevolgen, antwoorde zij: hoort gij dat twisten aan de andere zijde des wands? Mijne buurvrouw is ziek Mevrouw, en nu kan ik haar niet zeggen, hoe bedroefd ik ben, dat wij niet vriendschappelijker met elkander leefden; zoo ik haar vergiffenis kon vragen en tot haar spreken van de liefde des Verlossers. Dat is die vrouw, die ik in mijn hart verachtte, om dat zij aan het Avondmaal ging, zonder zich met mij verzoend te hebben, terwijl ik mij zelf beter waande, daar ik te huis bleef; om aan mijnen toorn toe te geven. Trachtet gij na dien tijd nimmer goede vrienden te worden? » Ja Mevrouw, maar zij is nog trotsch, mijne dochter bragt haar een weinig van die lekkere gelei, die gij mij gisteren gaaft, maar zij weigerde het, dit bedroeft mij, en herinnerde mij mijn schuld. Indien ik u durfde vergen om eens bij haar te gaan? Ik wenschte wel, dat hier een deur was, om van deze kamer in de hare te gaan, dan kon zij al uwe vertroostende woorden hooren!

Aanstonds voldeed ik aan dit verzoek, en vond de oude vrouw aan het hoekje van den haard, schrikkelijk hoestende. » Ik hoorde hier naast, u hoesten, doet gij daar niets voor? » Ja Mevrouw m. gaf mij een middel, maar het helpt

niet." » Mevrouw M. is voor ieder hulpvaardig, van haar vernam ik de ziekte van uw buurvrouw L. P. die hier niet lang meer zijn zal, zaagt gij haar onlangs?" » Neen Mevrouw, mijne hoest verbiedt mij uittegaan; buurvrouw P. mogt ik nimmer lijdén, zij beweerde, dat het laag was geld van de armenkas aan te nemen, daar ik twee zonen had, die mij konden ondersteunen, wat raakte haar dat of die konden, of niet!

» Vrouw P. zond mij om u vergeving te vragen, en na een paar aanmerkingen over het noodzakelijke van vergifenis te schenken aan hun die ons misdeden, vergunde zij mij aan P. te zeggen, dat zij de gelei zou aannemen en goede vrienden zijn. Dat is meer, dan ik verdien, riep de goede vrouw P. uit, bij mijne terugkomst, maar de troost er van ontvang ik uit de genadige handen van Hem, die weet, hoe ik er mede begaan was, na dat ik mijn afschuwelijke hoogmoed en mijn verzuim van Gods geboden beleden had. » O Mevrouw, als ik denk aan de rustdagen, die ik verwaarloosde, aan de jaren, dat ik Christus mijn Zaligmaker noemde, toen ik nog geen gedachte had van zalig worden dan door mijne werken, vervult het mij met

verwondering te zien dat de Heere mij zoo langmoedig spaarde, tot ik mijn eigen bederf en de liefde van God mijn Verlosser leerde inzien.

Eens dat een predikant mij vergezelde, was zij zoo zwak dat zij verzocht de oogen te mogen toehouden, terwijl zij wenschte dat hij voor haar zou lezen. Hij haalde eenige bijbelplaatsen aan, en maakte daarbij eenige opmerkingen, sprekende over de genade van Christus, die vergeving liet prediken aan zijne moordenaars, opdat de profetie zou vervuld worden: *zij zullen mij aanschouwen dien zij doorsteken hebben, en zij zullen over hem rouwklagen als met de rouwklage over een eenigen zoon, en zij zullen over hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over eenen eerstgeborenen* (1)..

Bij deze woorden veranderde het gelaat der zieke, zij werd bloed rood, en scheen diep getroffen, ik dacht dat zij stierf, maar de predikant wenkte mij dat ik stil zou zijn. Na eene minuut was de pijnlijke trek verdwenen en een stroom van tranen liep over de blecke wangen der stervende vrouw, terwijl zij met eene nauwelijks hoorbare stem uitriep: "die ik heb doorstoken; die ik heb doorstoken!" Zoo volhardde

(1) Zach. XII: 10.

zij tot den einde, dragende al haar lijden met het grootste geduld, haastende haar man en kinderen voor het Evangelie te winnen, en met toenemenden ernst naar mate haar einde naderde voor hunne bekeering biddende. Drie maanden na dat zij rust voor haar hart gevonden had, in de belofte van den Zaligmaker, ging zij over in de ruste die blijft voor het volk Gods.

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT & ZONEN, à 15 ct.

bij wie ook uitgegeven wordt:

1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, derde druk, naar het Hoogduitsch,	15 Ct.
2. De Welbestode Stuijver, of de Bijbels der arme Negers, tweede druk; naar het Engelsch.	10 "
3. De Wever uit Welsh, tweede druk; naar het Engelsch.	07½ "
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte; naar het Engelsch, derde druk.	10 "
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw, tweede druk, naar het Engelsch.	07½ "
6. De Jonge Hutbwoonster, vierde druk; naar het Engelsch.	12½ "
7. Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld, tweede druk.	05 "
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch.	10 "
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis, tweede druk.	20 "
10. Geschiedenis van John Robins, de Matroos.	10 "
11. Uitbreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Maigden.	10 "
12. Het leven van Kolonel Jacob Gardiner.	17½ "
13. De Stroopers Dochter.	10 "
14. De Bode met goede tijding.	15 "
15. Jansje Allan.	15 "
16. Zonderlings tusschenkomst der Voorzienigheid.	07 "
17. Levensbericht van Amelia Gale.	10 "
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool.	15 "
19. De Geschiedenis van Mary Smith.	12½ "
20. De Dorps-Prodikant.	10 "
21. De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie.	10 "
22. Kracht des Geloofs, bij treffende beproeving.	10 "
23. Herman de Houthakker.	12½ "
24. De laatste uren van John Cowper.	10 "
25. Het einde van den tijd.	10 "
26. Wat God bewaart, is wel bewaard. (tweede druk)	15 "
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? Wat behoort gij te worden?	10 "
28. De Weerhaan van het Kasteel. (tweede druk)	12½ "
29. Eben-Haëzer, in Latakke.	10 "
30. Eenige berichten van Indiaansche Bekeerlingen.	10 "
31. De Christen-Feesten, een onderwijs ter vervulling van 's menschen voornaamste behoeften.	05 "
32. Verhaal van twee reizende Predikers.	07½ "
33. De Tijd en de Eeuwigheid.	10 "
34. Kort en heilzaam bericht, aan allen, die begoerte hebben om zalig te worden.	10 "
35. Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden.	07½ "
36. Een Beroep op het Hart.	12½ "
37. Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzasz, uit het Hoogduitsch.	10 "
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen.	10 "
39. Levensloop van C. L. Töpfer, Evangeliesch Predikant te Peterswalden.	7½ "
40. De Schaapherder van de vlakke van Salisbury.	17½ "
41. Eenige bijzonderheden uit het leven en de werkzaamheden van Dr. Robert Morrison, Zending onder de Chinezen.	15 "
42. Lydia S... (Een authentiek verhaal).	07½ "
43. Hugo Bourne.	7½ "
44. De Christelijke viering van den Zondag.	05 "